

[Aksel Larsen.]

grunde — betegner som socialistisk, tager man Afstand fra ethvert Skin af Socialisme og nedfæster paa Papiret som Program-punkter den praktiske kapitalistiske Politik, Socialdemokratiet igennem en Aarrække har staaet som Repræsentant for. Man tager Afstand fra hele sin Fortid og gør det ikke mindst paa Afrustningens Omraade, saa jeg begriber ikke, hvorfor det ærede Medlem Hr. Axel Dam stiller Spørgsmaal i den Retning.

Det bliver jo udtrykkelig erklæret i dette Program, at Arbejdet for Freden skal fortsættes derved, at der ikke mere søges afrustet, men at man lægger Arbejdet paa international Basis. Og vi har ogsaa gennem Regeringens praktiske Politik set, at dette Programpunkt bliver nøje overholdt. Rustningerne stiger herhjemme, der bliver anskaffet flere og flere Krigsredskaber, man søger at mobilisere den civile Befolkning til Deltagelse i krigsmæssige Øvelser, beskytter Rekytriffelsyndikatet — samtidig med at det tillades det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen at holde Taler derimod — og tager ikke til Orde imod den af Generalstaben krævede yderligere Rusten med Befæstning af Øresund.

Der drives en voldsom Agitation i den konservative Presse for dette Formaal. Hovedagitatoren er Generalløjtnant With, den tidligere nationalgale Flensborgmand fra 1920, og han har selv erklæret, at det drejer sig om at faa opgejet en Folkestemning, saa Kravet om Befæstning af Øresund imod Syd ikke længere kan sidde overhørig. Regeringspressen er tavs til dette, Regeringen er tavs, Statsministeren og Krigsministeren siger ingenting, og den socialdemokratiske Finanslovsordfører har ikke et Ord at sige derom. Det vil altsaa sige, at man paa det Punkt er ved at naa til Vejs Ende, at komme til den stik modsatte Konklusion af det, man begyndte med, og aabent bekende, at det, det drejer sig om, er at bevogte Indsejlingen til Øresund sydfra, af Hensyn til den militære Forbundsfølle England.

Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen fik Lejlighed til i en enkelt Sætning at fortælle, at Kommunisterne har et rent Voldsprogram; det er jo udtrykt af deres Ordfører her i Tinget, som siger, at man med Vold vil omstyrte det bestaaende Samfund. Det er udtrykt af adskillige Socialdemokrater før i Tiden, og hvis Tiden tillod det, og hvis det var Umagen værd, kunde man for øvrigt for alle de Ordførere, der har haft Ordet her i Debatten, tage

deres Partis tidligere Stilling og delvis deres egne tidligere Udtalelser og vise, at det, de nu siger og gør, staaer i stik Modstrid med deres egen Fortid.

Men det virker lovlig hyklerisk, at man ustandseligt kommer til os Kommunister og siger, at vi vil lave Oprør, og det er afskyeligt. Dengang jeg gik i Skole, lærte jeg, at et af de Mennesker, man skulde beundre mest, var en Mand, der i hvert Fald ifølge Danmarkshistorien gjorde Oprør mod Renteslaveriet og halshuggede Pantefogdernes Formand, den kullede Greve. Jeg tænker, man lærer Børnene det samme i Skolerne den Dag i Dag og siger: Se, det er et Dydseksempel, det er et Mønster paa det nordiske Menneske, det er en Mand, som alle danske Skoledrenge bør efterligne — denne Niels Ebbesen, som var Datidens største Oprører. Og saadan kunde man jo gennemgaa Historien og se, hvorledes alle de, der nu vender sig mod Oprørerne og er foragede, roser sig af tidligere Tidens oprørske Gerninger, eller hvorledes de selv har været med til at prædike Oprør, eventuelt organisere det.

Jeg vil ikke tale saa meget om Socialdemokratiet, for det er en for kendt Sag, og Socialdemokratiet kan hverken løbe fra sin Fortid eller lyve sig fra den, selv om de gerne vilde. Men hvordan staaer det til med Venstre, dette samfundsbevarende Parti, som ogsaa vender sig mod de kommunistiske Oprørere? Hvordan var det i Riffelbevægelsens Dage, da man udtrykkeligt fra Venstres Side fastslog, at det er ikke nok at støtte sig paa parlamentariske Magtmidler; hvis der ikke staaer det fornødne Antal Rifler bag Stemmerne i Parlamentet, har vi ikke Chance for at faa Folkeviljen ført til Sejr her i Danmark! Det er de Folk, som nu taler foragede Ord om Voldspolitik og Oprørspolitik og Revolution, der selv i sin Tid har gjort den Slags!

Det er ganske naturligt, at Arbejderklassen forbeholder sig sin Ret til Oprør og Revolution, fordi det nu er — det lærer Historien os — den eneste Maade, hvorpaa et uretfærdigt Samfundssystem afskaffes og afløses af et nyt.

Der foregaar i disse Dage blodige Begivenheder i Spanien. Revolutionen eller Oprøret, hvad man vil kalde det, er ved at blive slaaet endeligt ned, saa vidt man kan dømme efter de censurerede Avismeddelelser. Det, der er foregaaet i Spanien, er, at Arbejderbefolkningen, efter at den i en Revolution havde styrtet det feudale Kongedømme, lod sig lulle ind i Troen paa, at forfatningsmæssige Garantier og et parla-